

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН БЕДНИЯТ ЙОРИК

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Ако не ти се чете неприятна история, да знаеш, че сме квит. Защото и на мен не ми се пише такава.

Мога спокойно да кажа това, щото надали Джун ще опре някога до нея. Тя не си пада по четенето, за разлика от теб. Тя е от тези, които се самоласкаят, че са прекалено заети, за да си губят времето с книгите. За сметка на това говори много — говоренето заема една трета от нейната личност, а останалите две трети се падат на рецепторите за забавления с радио и филми.

Обаче е извънредно хубава. Много, много руса, със сочни и червени устни, а очите ѝ са с цвят на гроздов сок, ама светъл. Кожата ѝ излъчва матова светлина, а мекото на ушите ѝ винаги розовее. Тя си има годе-ник (така произнася думата), който е в Южния Пасифик. Чудесно момче и много подходящо за нея. Той и нейното малко брат-че бяха постъпили едновременно в армията и там успяваха да са заедно и да са си добри приятелчета, както преди. Тя му викаше малко братче, защото бе със сантиметър по-висока от него, иначе той бе по-голям от нея на години. И така, всичко си вървеше по мед и масло, те се грижеха един за друг, а тя си седеше вкъщи и се гордееше с тях двамата. Годеникът, казваше се Хал, ѝ пишеше много писма, малкото ѝ братче не драсваше и ред, но какво от това, след като поне един от тях го правеше.

Там имаха много тежка и груба работа, но Хал бе намерил време да опакова и да ѝ изпрати подарък, който в крайна сметка стигна до нея. Тя го отвори с две къси и едно дълго охване в присъствието на своите възрастни и благовъзпитани родители и когато отстрани последната хартия от опаковката, устата ѝ понечи да каже „пих“, но тогава тя си глътна дъвката, а баща ѝ се завъртя на пети и тръгна да излиза навън, но се наложи да се върне, за да помогне на безмълвно припадналата ѝ майка. Подаръкът бе череп на японец.

След като майка ѝ се съвзе, Джун отиде в предния хол — не дневна, а преден хол, — където тя и черепът се гледаха доста продължително. Тя събра целия си кураж на върха на показалеца си, който се приближи и докосна черепа, но отскочи като опарен. Иначе той не беше топъл. Нито пък студен. Бе гладък и изглеждаше чист. Чист като кухненска мивка. Тя го пипна отново и малко по малко разбра, че той е просто грозен, нищо повече. Протегна се, хвана черепа с две ръце и го повдигна. За малко да го изтърве, защото не беше

очаквала да е толкова лек. Но го удържа и си го запази като нещо скъпо, защото го беше получила от Хал. Така е на война, какво да се прави, и е по-добре ние вкъщи да не се трогваме чак толкова много от нещата, както правехме преди. Така си мислеше тя, докато държеше черепа, а той ѝ се зъбеше кротко. В крайна сметка нали всеки от нас носи по един такъв отвѣд лицето си, помисли си тя. Отнесе го на горния етаж, в стаята на малкото си братче, където никой нямаше да бъде принуден да спи с него, а те се хранеха в хола.

Той остана два дни в къщата. През останалото време от първия ден тя го запази за себе си, но това ѝ дойде твърде много, та привика връстничките си и им разказа с почуда и нездрав шепот за черепа. Една след друга приятелките ѝ изпадаха в шок и след някоя и друга минута предлагаха с хриплив глас да покрие с нещо черепа. А на Джун ѝ беше много добре, че ги вижда толкова изплашени. Той си беше неин, тя не се страхуваше от него, вече не се страхуваше.

Една от тях взе, че сложи върху черепа цилиндъра на малкото ѝ братче, който му бе подарен заедно с костюма, три месеца преди мобилизацията. Това изглежда сложи край на нещата, защото несъмнено беше комично. А и цилиндърът му дойде по мярка, защото нейният брат си беше малко момче.

След време вече нямаше повече на кого да се обади и да покаже черепа. Джун обаче напъна мозъка си и се сети за Док Уинингър. Док Уинингър бе зъболекар и единствен от нейните познати притежаваше череп. Държеше го в кабинета си, върху шкафа с всичките клещи, борче-та и т.н., горе, нависоко, точно където попадеше погледът, докато докторът оправяше зъбите ти. Само че малцина успяваха да го забележат. И така, тя се обади на Док Уинингър, а той ѝ обеща да намине, след като за нея това е толкова спешно. Но не му обясни защо го вика. Искаше да го изненада.

Той пристигна, тя пое шапката и палтото му и го отведе веднага горе. Спря го точно пред вратата на стаята на малкото си братче, каза му:

— Тук е япончето, дето ми го изпрати Хал — и отвори вратата на стаята.

Док Уинингър направи две крачки, забеляза черепа, замръзна на място и рече:

— Мили Боже!

Шокът заля широкото му червендалесто лице с тежки бузи и превъзходни овални очила. Повече от това тя не можеше да си пожелае.

— Нали е красив? — каза тя.

С цилиндъра на малкото ѝ братче черепът изглеждаше върховно.

— Хал ти е изпратил това?

— Ами да. Той нали е тип? Голям щурак.

Док загърби черепа и се обърна към нея. Тя не разбра защо се появи този израз на лицето му, но просто не можеше да сдържи усмивката си.

— Чудесен трофей — каза той. Това я принуди да се оправдава.

— Така този малък жълт плъх е дори по-красив, отколкото приживе. На това Хал му вика добър японец!

— Тези бирманки, медицинските сестри. Такава война ли водим ние сега? Това ли е имал предвид? — каза той, сочейки през рамо към черепа.

— Да не искаш да кажеш, че Хал разстрелва малки деца? Ей, докторе, ти поне трябва да ги разбираш тия неща.

— Ох. Е, трябва да си вървя.

Той понечи да си тръгне, но Джун му препречи пътя. Усети се изиграна.

— Чакай, та ти дори не го разгледа като хората.

— Стига ми толкова, Джуни, — прозвуча така, сякаш я съжаляваше поради някаква причина, сякаш е болна от нещо.

— О, не, почакай. Държа да видиш нещо. На това япон-че са му слагали пломби. Нямах ли желание да видиш дали японците работят също толкова прецизно като теб?

Удар по болното му място. Той се върна в стаята и взе черепа в ръце. Погледна двете пломби на горните резни и зяпна. Джун дори си помисли, че е спрял да диша. Лицето му изглеждаше загрижено, когато се обърна към ѝ е?:

— Джун, това е, това... — не довърши, преглътна с мък; и се опита да се ухили. — Джун, дали бих могъл да го взема за ден-два? Има нещо много интересно, бих искал да го покажа на тоя-оня.

Джун му се беше ядосала, но като видя колко е възбуден, просто не можа да му откаже и се засмя.

— Знаех си аз, че ще те размърдам! Добре, действай Ама да го пазиш. Той ми е много скъп.

— Виждам, че би трябвало да ти е. — Излезе от стаята и като слизаше с черепа в ръце надолу по стълбите, попита леко през рамо. — Какви вести от Хал?

— Той ли! Добре е, воюва като луд. От едно време насам той и малкото ми братче били в различни отряди за прочистване, но ще чуем и за малкото ми братче, когато Хал се събере отново с него. Това малко маймунче никога не ми пише.

Родителите на Джун останаха много доволни от изчезването на черепа от къщата, макар да не обелиха и дума за това. Но когато след два дни Док Уинингър се отби при тях и им каза, че за съжаление е забравил черепа в едно такси, а после намерил таксито/но черепът вече го нямало в колата, те се ядосаха не по-малко от Джун. Толкова се ядосаха, че си избраха друг зъболекар и повече не стъпиха при Уинингър. Макар, че доктор Уинингър лекуваше зъбите им още преди да имат деца.

Но това бе добре дошло за Док Уинингър. Познаваше цялото семейство твърде добре. Знаеше всяка пломба в устните им. Той не бе изгубил черепа, а го бе отнесъл до средата на моста и го бе хвърлил в реката. Не го бе показал на никакъв лекар, който да каже със сигурност дали е азиатски череп или не. Не искаше да знае. Предпочиташе да си мисли, че цялата тази работа с пломбите е невинно съвпадение, макар че и братчесто на Джун бе едно такова мъничко момче.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.